

[Tandrup Jensen.]

staten kun skal pålægges udgifterne angående naturgas. Her må jeg have lov at spørge: de store krav, der nu stilles til elforsyningsvirksomhederne, skal staten åbenbart ikke betale, bliver det så skatteyderne, der skal betale det på en eller anden måde, eller bliver det skatteyderne i form af højere forbrugerpriser?

Gert Petersen (SF):

Jeg synes, handelsministeren var meget vittig, men også lidt mystisk. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg er midt i en vældig diskussion med hr. Wilhjelm, som handelsministeren altså ikke vil blande sig i. Jeg fremførte nogle betragtninger, som hr. Wilhjelm foreløbig ikke har svaret på. Jeg går ud fra, at vi får lejlighed til at drøfte det i udvalget; det er også dér, jeg selv mener at den drøftelse bedst hører hjemme – på ganske samme måde som andre drøftelser kan høre hjemme i forhandlingsudvalg, og hvad ved jeg, når det er råenergiavgift og sådan noget, det drejer sig om.

Men jeg vil godt svare på spørgsmålet: hvad er der af egentlig nyt i dette her? Der er det, at det er koblet direkte sammen med beskæftigelsen og den nuværende beskæftigelsessituation. Det synes jeg er noget meget væsentligt. Derfor burde det også have været behandlet i august, da det blev fremsat. Nu har vi fået det frem igen, og jeg synes, det er væsentligt med denne sammenkobling med beskæftigelsessituationen, fordi der heri ligger – uanset hvad man så må mene om de forskellige metoder, der anvendes; det er dem, man skal drøfte – et oplæg til bekæmpelse af ledigheden på en anden måde og med andre, og jeg tror på mange måder bedre, perspektiver end de forskellige andre oplæg, som er kommet, og som man i øjeblikket prøver på at realisere.

Ordføreren for forslagsstillerne (Wilhjelm) (VS):

Jeg kan tage tråden op efter hr. Gert Petersen og sige, at netop denne kombination med noget, der på endda ikke særlig lang sigt vil forbedre valuta- og betalingsbalancen væsentligt og samtidig give en øjeblikkelig meget høj beskæftigelsesgrad herhjemme – jeg forstår, at indvendingerne går nærmest på, at den er for høj – det er jo ikke en kombination, som man ellers sådan svømmer i. Det er desværre ikke en kombination, som har præget regeringens energiplan, for dér har man været temmelig indifferent over for, om de krav var opfyldt.

Havde man stillet de krav op sammenhængende, så ville man klart ikke have givet a-kraften den prioritering, som man har givet den.

Til handelsministerens bemærkninger her i sidste runde vil jeg godt sige, at det er fuldstændig korrekt, at sammenligningen af de 38 pct. efter disse forslag og de godt 20 pct. efter a-kraftforslagene drejer sig om to forskellige tidspunkter. Det mener jeg nu også jeg sagde. Jeg talte om de 38 pct. af den nuværende energiforsyning. Når vi hele vejen igennem har henvist til det nuværende energiforbrug, så er det bl. a., fordi vi ikke vil lave ekstra ballade og uenighed ved at bygge en vækstrate ind i forslagene. Man behøver ikke at bygge nogen vækstrate ind for at begynde at forberede en alternativ energiforsyning. Vi ville sikkert være uenige om vækstraten. Den er altså ikke bygget ind, og derfor finder vi det rimeligst at sammenligne vores forslag med den nuværende energiforsyning. Men i handelsministeriets egen plan, forgængerens plan, var a-kraften i 1995 sat i relation til den tids energibehov. Så kan man beklage, at jeg ikke har regnet det om, så vi får det rigtige sammenligningsgrundlag. Jeg tror sådan set, ministeren har ret, det ville også blive ca. 38 pct., hvis vi regnede det om. Så er forskellen altså bare en faktor 5 på de nettoinvesteringer, som er nødvendige, og den er jo heller ikke helt lille.

Det lød, som om jeg nærmest skulle have sagt, at der intet er sket. Det kan godt være, at det lød sådan. Det er ikke helt rigtigt, selvfølgelig, der er sket noget med hensyn til isoleringsarbejderne, men det meget beklagelige ved de løsrevne beslutninger om isoleringsarbejde er jo f. eks., at de bliver uøkonomiske, fordi de lægger sig i vejen for en fornuftig isoleringsstandard, som man arbejder op til. Det er klart, at man ikke nogen sinde på den mest økonomiske måde når frem til den isoleringsstandard, som IFIAS-rapporterne anbefaler som den økonomisk forsvarlige og rentable og energipolitisk fornuftige, hvis man laver disse tilfældige ordninger og siger: nu strør vi 300 mill. kr., så strør vi 100 mill. kr., og så strør vi 100 mill. kr. til ud. Så gælder det bare om, hvem der kommer først, idet der i øvrigt ikke stilles nogen kvalitetskrav. På den måde laver man nogle lapperier, som bagefter lægger sig i vejen for egentlige, fornuftige ordninger, hvor man har fundet ud af de optimale standarder på forhånd.

Der er også sket noget med hensyn til kraft-